

รถเข็นขนมปัง คันเล็ก

โดย กายล์ คินนีย์-คอร์เนเลียส
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

“เมื่อท่านอยู่ในการรับใช้เพื่อนมนุษย์ของท่าน ท่านก็อยู่ในการรับใช้พระเจ้าของท่านนั่นเอง” (โมไซยาห์ 2:17)

แชมนมีลืมน้ำตาลและท้าว เขาได้กลิ่นอาหารอร่อยบางอย่าง อืม คุณพ่อกำลังอบขนมปัง! แชมนมีคิด คุณพ่ออบขนมปังให้ครอบครัวทุกวัน เสาร์ แชมนมีชอบดูท่านเอาขนมปังสีน้ำตาลกรอบออกจากเตาอบ คุณพ่อให้ แชมนมีกินชิ้นแรกทุกครั้ง แต่วันนี้ไม่ใช่วันเสาร์ แชมนมีคิด ทำไมคุณพ่ออบขนม?

แชมนมีลุกจากเตียงและเข้าไปในครัว เขาถามคุณพ่อว่าเกิดอะไรขึ้น “ลูกจำไม่ได้หรือว่าอธิการขอให้เราทำอะไร?” คุณพ่อถาม แชมนมีพยักหน้า “ท่านขอให้เราช่วยผู้คน และผมช่วยซิสเตอร์มาร์ตินถือกระเป๋าขึ้นชั้นบน จำได้ไหมครับ?”

“ลูกทำได้ดีมาก” คุณพ่อตอบ “พ่อสวดอ้อนวอนให้รู้ว่าพ่อจะช่วยได้อย่างไร แล้วก็มี ความคิดว่าจะอบขนมปัง แจก”

แชมนมีมองเข้าไปในเตาอบ เขานับแถวขนมปัง

“หนึ่ง ... สอง ... สาม ... สี่ พ่อจะเอาขนมปังให้ใครครับ?”

“นั่นแหละที่พ่ออยากให้ลูกช่วย” คุณพ่อตอบ “มีขนมปังหนึ่งแถวให้ซิสเตอร์มาร์ติน สองแถวให้ครอบครัวมิลเลอร์ เราควรจะเอาแถวที่สี่ให้ใคร?”

แชมนมีคิด “คุณสี่เป็นใครครับ?” แชมนมีถาม คุณสี่อาศัยอยู่ในตึกอพาร์ทเมนต์ของพวกเขา เขาค่อยออกไปข้างนอก ส่วนใหญ่เขาแค่มองดูผู้คนทางหน้าต่าง

“นั่นเป็นความคิดที่ดี” คุณพ่อบอก หลังจากอบขนมปังเสร็จแล้ว แชมนมีก็ช่วยคุณพ่อห่อขนมปัง จากนั้นเขาก็ไปเอารถเข็นมา วางขนมปังไว้ข้างใน

“รถเข็นขนมปังพร้อมออกเดินทางแล้วครับ!” แชมนมีพูด

คุณพ่อช่วยแชมนมีลှุงรถเข็น ใจแชมนมีรู้สึกดีและอบอุ่น เหมือนขนมปังที่พวกเขาจะเอาไปแจก! ●

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในเวอร์มอนต์ สหรัฐอเมริกา